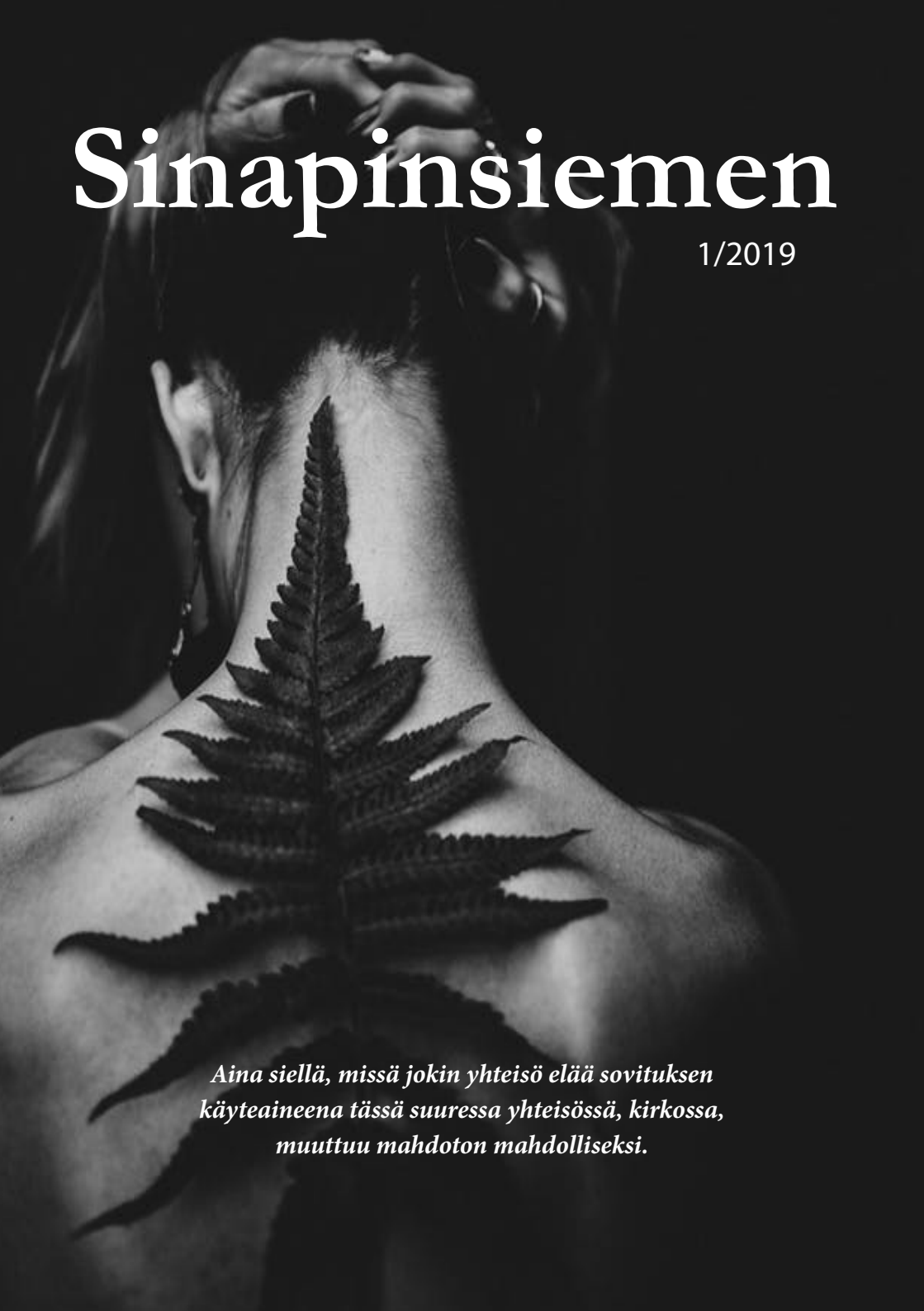

Sinapinsiemen

1/2019

*Aina siellä, missä jokin yhteisö elää sovituksen
käyteaineena tässä suuressa yhteisössä, kirkossa,
muuttuu mahdoton mahdolliseksi.*

Sinapinsiemen ry:n hallinto

Yhdistyksen puheenjohtaja

Juha Leinonen

puheenjohtaja@sinapinsiemen.fi

puh. 050-3014 993

Sihtööri

Saija Kainulainen

sihtööri@sinapinsiemen.fi

puh. 050-5254635

Rahastonhoitaja ja kirjanpitäjä

Sinikka Luokkanen

rahastonhoitaja@sinapinsiemen.fi

Kirjakaupan hoitaja

Maria King

kirjat@sinapinsiemen.fi

Kummisihtööri

Anne Lindell

kummisihtööri@sinapinsiemen.fi

Tiedottaja

Teija Liukko

tiedottaja@sinapinsiemen.fi

Ukirannan isäntä ja emäntä

Robin ja Maria King

www.sinapinsiemen.fi

Facebook: Sinapinsiemen ry

Tilit

Yhdistyksen tili: **FI40 5104 0020 1230 75** (Op)

- kirjakauppa ja jäsenmaksut

Kummityön tili: **FI52 2185 1800 1334 40**

- Viitenumero kummilapsityöhön **600400**

- Viitenumero Komin tukemiseksi **600811**

- Viitenumero yleislahjoittajille **602 000**

TÄSSÄ LEHDESSÄ

- 4 **Pääkirjoitus: Kauneus on talvi merellä**
Ella Luoma
- 6 **Takapenkin turinoita**
Juhani Veikkola
- 8 **Elämää Sinapinsiemenenä**
Matleena Ikola
- 12 **Sinapinsiemenen hallitus esittäytyy**
- 17 **Kutsu kevätkokoukseen**
- 18 **Kauneus on laupeutta**
Elsa Sihvola
- 20 **Polku Ukinrantaan ja rukouksen kauneuteen**
Elina Malkavaara-Kallinen
- 22 **Maailma taskuun**
Sinikka Vuento
- 28 **Taizen terveiset**
Marja Väinölä
- 30 **Komin kirje**
Elina Malkavaara-Kallinen
- 33 **Sisäinen kauneus**
Soili Juntumaa

PÄÄKIRJOITUS : KAUNEUS ON TALVI MERELLÄ

TEKSTI: ELLA LUOMA

Aloitin tammikuussa avantouintiharrastuksen. Se on muuttanut lyhyessä ajassa suhteeni talveen.

Ennen talvi oli vain joku asia joka tapahtui töissä käymisen/ työnhaun yhteydessä ja epämääräisesti vaikeutti elämää. Nyt olen saanut siihen taas samaa otetta kuin lapsena kun odotti suojasäätä, että pääsee tekemään lumiukkoja.

Jokainen avantopäivä on erilainen: paukkuvalla pakkasella hirvittää mennä, mutta adrenaliini virtaa suonissa hurjana, aurinkoisena pakkaspäivänä olo on kuin olisi rannal-

la ja tekee mieli jäädä ottamaan aurinkoa. Kun sataa tai tuulee, on vaikea mennä veteen, kun taas on leutona on helppo, mutta itse vesi järkyttää.

On myös erilaista kävellä avannolle, osittain jäätä pitkin, välillä upottavassa hangessa hikoillen, välillä viimassa hytisten. Ja kunnon myrskyllä lumesta oli muotoutunut rannalle hiekkadyynien tapaisia muodostelmia.

Käyn avannossa meren rannalla. Vaikka on pimeää, meri ei ole koskaan hiljaa. Jää natisee ja paukkuu ja tuuli ulvoo ja vaikertaa. Toisinaan jää raksuu ja joskus se on niin hiljaa

ettei edes ymmärrä laittavansa sen pinnalle jalkaansa.

Talvi merellä on todellakin monipuolinen ja ihmeellinen.

Tämän lehden teemaksi valikoitui kauneus. Arkipäiväinen asia, jota lähdemme herkästi tavoittelemaan jostain kaukaa: matkustelemalla, pynttäytymällä tai yrittämällä mahdollistaa omaa kehoamme jonkun toisen asettamaan muottiin.

Kauneutta tarvitsee kuitenkin vain harvoin tavoitella. Se on lähempänä kuin arvaakaan: rutiineissa, työmatkan muuttuvassa luonnossa, auriongonsäteessä pölyisellä pöydällä.

Kauneus on sitä, että voi pysähtyä hetkeksi näkemään, että tämä juuri tässä on hyvä ja tarpeeksi. Juuri näin on kaunista jahyvä.

*Kirjoittaja on Sinapinsiemenen
päätoimittaja*

TAKAPENKIN TURINOITA

TEKSTI:
JUHANI VEIKKOLA

Miten kauneus liittyy niihin arvoihin, joita toteuttamaan Sinapinsiemen on syntynyt?

Siitä ei ole kovin paljon puhuttu ja siksi voikin olla tervetullutta nostaa se esille.

Yhdistyksen tarkoituksiksi on sen säännöissä määritelty:

”Raamattuun pohjautuen ja ekumeenisessa hengessä edistää sellaisen elämänmuodon etsimistä ja toteuttamista, joka perustuu koko luomakunnan yhteyteen, ihmisen ja luonnon tasapainoiseen vuorovaikutukseen, lähimmäisvastuuseen, keskinäiseen jakamiseen ja huolenpitoon sekä elämäntapojen yksinkertaisuuteen”.

Tätä pohtiessani muistin iskulauseen Pieni on kaunista – Small is

beautiful. Vaikka sitä vieläkin kuulee toistettavan, siitä puhuttiin paljon 1970-luvulla juuri niihin aikoihin, kun Sinapinsiementä oltiin perustamassa. Sen lausui saksalais-brittiläinen taloustieteilijä **E.F.Schumacher** samannimisessä teoksessa teos, jonka alaotsikkona oli Economics As If People Mattered eli Taloutta ikään kuin ihmisillä olisi väliä.

Ajatuksena oli, että tuotantoelämä olisi suunnattava kestävän kehityksen mukaiseksi siten, että suosittaisiin ihmisen mittakaavaan soveltuvaa pientä, hajautettua, työvaltaista, energiatehokasta ja ympäristöä säästävää teknologiaa.

Schumacherin ajattelu oli osaltaan inspiroimassa sen ajan kriittisiä kansalaisliikkeitä ja myös meitä Sinapinsiemenen perustajia. Siinä oli taustalla yleisempi kohtuullisuuden filosofia, jonka mukaan ihmisten

todellisten tarpeitten pitäisi ohjata tuotantoelämää eksponentiaalisen kasvun ja voitontavoittelun sijaan.

Kirja on listattu Britanniassa sotien jälkeisen ajan sadan vaikutusvaltaisimman kirjan joukkoon, mutta sen edustama filosofia näyttää miltei unohtuneen. Gigantismi on voittanut maailmantaloudessa, pääomat ovat kasautuneet ja maapalloa jyrstään yhä raskaammalla teknologialla. Meilläkin Suomessa megalopolit kasvavat, pienet kaupat kuolevat ja kyläyhteisöt tyhjenevät.

Uskon kuitenkin, että vielä tulee aika – mahdollisesti vasta globaalin kriisin jälkeen - jolloin palataan tähän pienen mittakaavan talouteen, jossa ihmisläheinen näkökulma on ratkaiseva.

Tämä oli hiukan erikoinen näkökulma kauneuteen, mutta eikö luonnossakin usein pieni ole kaunista! Joskus on kumarruttava maahan saakka tai mentävä polvilleen, jotta näkisi sen kauneuden, joka on aivan lähellämme.

Toinen erikoinen assosiaatio, joka tuli teemasta, oli muistikuva vanhasta virrestä, jota ei ole enää virsikirjassamme: ”Kas kaunista on sovinto / veljesten keskuudessa”. Rajaus veljeksiin tuntuu ahtaalta, mutta jos sen sijalle vaihtaisi sanan ihmisiin, se voisi olla hyvä virsi siihen

yhteisölliseen elämään, jossa ihmisläheinen vuorovaikutus toteutuu:

***"Kas kaunista on sovinto
ihmisten keskuudessa,
yksmielisyys ja suosio
myös onnen vaihdellessa.
Kun vallita saa rakkaus,
on meillä Herran siunaus
ja rauha majoissamme."***

Kirjoittaja on eläkkeellä oleva pappi ja teologian tohtori, joka toimi pitkään Sinapinsiemenen puheenjohtajana ja sen jälkeen tämän lehden toimittajana.

ELÄMÄÄ SINAPINSIEMENE- NÄ

JUHANI VEIKKOLA
"ELÄÄ SOVINNOSSA"

TEKSTI:
MATLEENA IKOLA

Kuka olet?

Olen **Juhani Veikkola**, jossakin vaiheessa teologian tohtoriksikin väitellyt pappi. Tein pääosan elämäntyöstäni kirkon keskushallinnossa yhteiskunnallisen työn ja diakonian piirissä. Jäin eläkkeelle vuonna 2004 kirkkohallituksen diakonian ja yhteiskuntatyön johtajan virasta. Olen kahden lapsen isä ja viiden lapsenlapsen ukki.

Sinapinsiemenen jäsen olen ollut sen perustamisesta syksystä 1979 lähtien. Melkoisen ajan siitä olen ollut hallituksen jäsen, varapuheenjohtaja tai puheenjohtaja.

Toimitin myös Sinapinsiemen-lehteä usean vuoden ajan.

Mikä sai sinut lähtemään yhdistykseemme mukaan?

Kiinnostuin ympäristökysymyksistä ja globaalista vastuusta 1970-luvun alkupuolella, käsittelin niitä työni puitteissa ja siinä rakentui yhteyksiä ympäristöjärjestöihin ja erilaisiin vaihtoehtoliikkeisiin.

Inkoossa elokuussa 1979 pidetyllä pohjoismaisella ympäristöleirillä tutustuin lähemmin **Anna-Maija Raittilaan** ja sain häneltä kuulla, että Turun kirkkopäiviltä oli saa-

nut alkunsa suunnitelma perustaa Halikon Vartsalan hylättyyn teollisuuskyllään ekumeenisessa hengessä toimiva yksinkertaisen elämän yhteisö.

Olin kyllä ollut mukana Turun kirkkopäivillä, osallistunut **veli Rogerin** vetämään kontemplaatioon Turun tuomiokirkossa ja käynyt Konsiilikylässäkin ihmettelemässä, mutta en vielä kuulunut siihen joukkoon. Anna-Maija veti minut mukaan valmistelemaan yhdistystä, joka tarvittiin Vartsalan alueen vuokraamiseen. Näin syntyi Omenapuukylä.

Olin innostunut tästä uudenlaisesta nuorten ihmisten rohkeasta yrityksestä konkretisoida sellaisia arvoja kuin yhteisöllisyys, lähimmäisvastuu ja luonnon kanssa sovussa eläminen. Vaikka en itse voinut lähteä mukaan yhteisöön, halusin olla hankkeessa mukana ja antaa sille sitä tukea, mitä pystyn.

Mitä pidät elämässä tärkeänä?

Tätä voisi pohtia pitkäänkin ja miettiä asiaa erilaisista tulokulmista. Ehkä vastauksen voisi tiivistää sanaan sovinto. Meidän olisi elettävä sovinnossa itsemme kanssa, toistemme kanssa ja luonnon kanssa.

Ensin mainitussa on tärkeää rehellisyys itselleen, kiitollisuus niistä lahjoista, joita on elämänsä perustaksi saanut, mutta myös itsessään olevan pahan tunnistaminen ja tunnustaminen ja Jumalan armon varassa itsensä hyväksyminen.

Toiseen kuuluu toisten ihmisten kunnioittaminen ja hyväksyminen heidän puutteistaan ja rajoituksistaan huolimatta, heidän arvonsa ja koskemattomuutensa kunnioittaminen, oikeudenmukainen kohteileminen ja pyrkimys ristiriitojen ratkaisemiseen rauhanomaisin keinoin.

Siihen kuuluu myös valmius heidän auttamiseensa ja tukemiseensa silloin kun he sitä tarvitsevat. Tämä on arjen asiallista rakkautta, huolenpitoa toisistamme.

Kolmas edellyttää sen näkemistä ja huomioon ottamista, että me ihmi-

sinä olemme osallisia ja riippuvaisia luomakunnan kokonaisuudesta ja meidän on kunnioitettava ja suojeltava sen herkkää tasapainoa.

Mikä yhdistyksemme arvoista on sinua lähellä?

Mahtaako meillä olla selkeää kuvaa siitä, mitkä ovat Sinapinsiemenen arvot? Viime aikoina on nostettu etualalle kirkkojen ekumeenisessa työskentelyssä kiteytetty ORLE, eli oikeudenmukaisuus, rauha ja luomakunnan eheys. Tätä kolminaisuutta pidän tärkeänä, mutta sille olisi jatkuvasti löydettävä konkreettisia ja ajankohtaisia sovellutuksia, joissa voitaisiin toimia yhdessä ja vaikuttaa näiden arvojen toteutumiseksi maailmassa.

Ajattelen vähän haikeana Omenapuukylän ja Morbackan aikoja, sitä nuorta innostusta, joka silloin vallitsi. Siinä oli paljon epärealistista, jalat ilmassa olevaa ihanteellisuutta mutta myös aitoa yhteisöllisyyden voimaa, joka kantoi.

Muistan monia hetkiä, jolloin yhdessä yhteisön jäsenten kanssa kunnostimme paikkoja, rakensimme uutta, muokkasimme maata, raivasimme pensaikkoja hakkeeksi. Tässä yhteisessä työssä kasvoi yhteisöllisyys. Tätä työtä rytmittivät hetkipalvelut, hiljaisuuden ja miehistelyn hetket. Niissä mieli rauhoittui ja seestyi.

Välillä oli vaikeita kokouksia, joissa jouduttiin selvittämään ristiriitoja ja miettimään yhteisön rajoja ja normistoa. Arkkipiispa **Mikko Juvakin** pani jossakin vaiheessa arvovaltansa peliin ratkaisujen löytämiseksi solmuun menneille asioille. Saimme kantapään kautta oppia, että yhteisöelämä ei ole helppoa. Luottamus, jonka varaan sen täytyy rakentua, kärsi haaksirikkoja. Oli monta epätoivonkin hetkeä, mutta myös monia vapautuneita, ilon täyttämiä juhlahetkiä tai uskoa rohkaisevia retriittipäiviä.

Sinapinsiemen tulee tänä vuonna toimineeksi 40 vuotta. Näitten pyöreitten vuosien kunniaksi olisi syytä alkaa koota muistoja ja kuvia toiminnasta. Onneksi meillä on Anna-

Maijan Omenapuukylän päiväkirja ja Morbackan aikoja valottavat Vehnänjyvän päiväkirja ja Uudenkuun päiväkirja. Anna-Maijahan lopulta oli se, joka loi yhteisöön ja yhdistykseen elinvoimaa ja yhteenkuuluvuutta.

Tämän lehden teema on kauneus. Mikä sinun silmissäsi on kaunista?

Haluaisin sanoa kaikille ja erityisesti omille lapsenlapsilleni: katsokaa, miten paljon kaunista ja ihmeellistä tähän Jumalan luomaan maailmaan sisältyy! Kaikesta elämässä vallitsevasta kärsimyksestä, pahuudesta, raakuudesta, julmuudesta, epäoikeudenmukaisuudesta jne. huolimatta

Jumala on antanut meille asuttavaksi kauniin maapallon, jota meidän olisi hoidettava ja varjeltava. Vaikka ihmiskunta on saattanut tämän maapallon monella tavalla tuhon partaalle, sen kauneus on edelleen nähtävissä luonnossa ja sieltä voi ammentaa elämän voimaa myös taisteluun näitä tuhoavia voimia vastaan.

Matleena Ikola, pastori ja Sinapinsiemenen entinen päätoimittaja haastattelee erilaisia ihmisiä

SINAPINSIEMENEN HALLITUS ESITTÄYTYY

KUKA OLET JA
MILLOIN OLET VII-
MEKSI KOKENUT
KAUNEUTTA?

Olen **Juha Leinonen**. Asun Helsingissä Sinapinsiemenen Kathos-yhteisössä. Olen hallituksen puheenjohtajana kolmatta vuotta peräkkäin. Nyt tuntuu, että ymmärrän jo paremmin, mistä yhdistyksessä on kyse, ja voin kehittää toimintaa.

Olen kokenut tärkeäksi sen, kuinka sinappihengellisyydessä yhdistyvät vapaa hengellisyys (hiljainen rukous ja Taizén henki) ja militantti hengellisyys (tahto vaikuttaa yhteiskunnassa rauhan, oikeudenmukaisuuden ja luomakunnan eheyden puolesta).

Koin kauneutta viimeksi sunnuntaina opettaessani rippikouluryhmälle ehtoollisesta ja kasteesta.

Nuorten oivalluksista kuului läpi into, kiinnostus ja - sanalla sanoen - kauneus.

*Nuorten oivalluksista kuulsi läpi
into,
kiinnostus ja - sanalla sanoen - kauneus.*

Olen **Soili Juntumaa**, 71-vuotias eläkkeellä oleva pappi ja mumma. Olen toiminut Sinapinsiemenen hallituksessa aktiivisesti noin 5 vuotta ja sitä ennen vuosikymmeniä ollut "kuulolla".

Puheenjohtajana toimin 3 vuotta ja nyt taas olen hallituksen jäsen. Koen itselleni hyvin läheisiksi asioiksi Sinapinsiemenen toiminnan ja sen ekumenian, ekologisuuden ja yhteisöllisyyden periaatteet. Olen myös Taizenkävijä; rakastan Taize-lauluja ja iloisen avointa hengellisyyttä.

Minulle kaikki hyvyys on kaunista. Aidoin kauneus on sisäistä ja säteilee ympäristöön. Kaikki inhimillinen rakkaus on kaunista ja rakastuneet ihmiset ovat kauniita. Itse saan tänä päivänä nauttia rakkauden säteilystä sekä kumppanini että lastenlasteni taholta.

Luonto on kaunis kaikkina vuoden-aikoina. Se lumoo aina uudestaan. Nyt ihastelen talven valoa ja odotan kevään kirkkautta. Elämä on

Olen **Teija Liukko**, Sinapinsiemenen tiedottaja ja pappi Haukiputaan seurakunnassa. Ole minuun rohkeasti yhteydessä, jos olet mukana jonkin Sinapinsiemen-henkisen tapahtuman järjestämisessä tai sinulla on muita tiedotukseen liittyviä toiveita!

Viimeksi olen kokenut kauneutta ihastellessani lumisia maisemia kirkkaana pakkaspäivänä.

Olen **Kristiina Kallinen**, Kathos-yhteisön tämänhetkisistä asukkaista pitkäaikaisin. Olen viihtynyt myös hallituksessa jo useita vuosia. Teen Helsingissä tuntuksuntion töitä ja toimin osa-aikaisena tiedottajana Suomen Kristillisessä Ylioppilasliitossa. Näiden lisäksi yritän kirjoittaa keväällä kirkkohistorian gradua teologiseen tiedekuntaan.

Kauneutta koen ja näen päivittäin, mutta ehkä tuoreimpana mainitsen luonnosta lumihuataleet ja ihmisten toiminnasta sen, miten lumisateen jälkeen näin toisilleen tuntemattomien ihmisten auttavan toisiaan kulkemaan hankien keskellä.

Olen **Saija Kainulainen**, kristitty ja lukioikäisen pojan äiti. Olen artesaani ja teen Helsingin yliopistoon teologian maisterin tutkintoa. Toimin sihteerinä Sinapinsiemen ry:ssä. Sinapinsiemenen lähettämänä olen myös Suomen ekumeenisen neuvoston (SEN) Yhdenvertaisuusjaoston jäsen.

Nordisk ekumenisk Kvinnokommittén (NEKK) jäsenenä käsittelen näitä kysymyksiä myös pohjoismaisessa yhteistyössä ekumeenisesti.

Luottamuksen messu Taize -lauluineen on mielestäni yksi kauneim-

mista. Rukous on minulle hengittystä ja elämää - kuin virtaava puro raikasta vettä. Olen feministi ajatuksella ”feminism is fairness” eli feminismi on oikeudenmukaisuutta ihmisten kesken. Tämä ’fairness’ on mielenkiintoinen ja monimerkityksellinen sana.

Se oikeastaan tarkoittaa samaan aikaan oikeudenmukaisuutta, kohtuullisuutta, oikeutta, rehellisyyttä, reiluutta ja kauneutta. On kauneutta olla reilu ja rehellinen. Se rimmaa hyvin yhteen rakkauden kanssa. Rakastaen näkee kauneutta ja saa aikaan kauneutta.

Olen **Anne Lindell**, Sinapinsiemenen jäsen 80-luvun puolivälistä alkaen. Hallituksessa aloitin 2018. Olen myös yhdistyksemme kummissihteeri. Olen Fransiskaanisien kolmannen sääntökunnan tertiääri. Haluan pyrkiä elämään nöyrästi ja iloisesti yksinkertaista elämää.

Kauneutta sain katsella viikon verran tulppaanikimpussa olohuoneen pöydällä.

Olen **Sinikka Luokkanen**. Asun Kangasalla maatilalla, mutta töissä kuljen Hämeenlinnassa. Olen nyt kolmatta kertaa Sinapin hallituksessa. Hallitusjäsenyyden ohella olen lupautunut tekemään Sinapin kirjanpidon. Vuoden 2018 osalta sen on ollut yllättävän työläs - teettää vieläkin töitä.

Viimeksi kauneutta olen kokenut tämän päiväisessä lumipyryssä - ihan yksinkertaisesti sisältä ulos katsellessa.

SINAPINSIEMEN RY:N VUOSIKOKOUS JA KEVÄTSEMINAARI

lauantaina 13.4.2019 klo 12-18 Kangasalan Ukirannassa

Ohjelma:

klo 12 yhdistyksen sääntömääräinen kevätkokous

klo 14 lounas

klo 15 päivärukoushetki

klo 16 seminaari ja päiväkahvit

Usko ja vastarinta

klo 18 päätös

**Ilmoittautuminen lounaan ja kahvin mitoittamisen vuoksi
10.4.2019 mennessä sihteeri Saija Kainulaiselle,
sihteeri@sinapinsiemen.fi tai 050 5254 635.**

KOKOUSHUTSU

Sinapinsiemen ry:n jäsenet kutsutaan sääntömääräiseen vuosikokoukseen 13.4.2019 klo 12 Kangasalan Ukinrantaan (Ruutanantie 10, Kangasala). Käsiteltävänä sääntömääräiset asiat (toimintakertomus, tilinpäätös ja vastuuvapauden myöntäminen tilikaudelta 2018). Sääntömääräisten asioiden lisäksi käsitellyssä vastuuvapauden myöntäminen tilikaudelta 2017 sekä kevään 2018 rikosasia.

**Hallituksen puolesta, Helsingissä 12.3.2019, Juha Leinonen,
hallituksen puheenjohtaja**

KAUNEUS ON LAUPEUTTA

TEKSTI: ELSA SIHVOLA

”Sinun ei tarvitse olla kaunis.

*Et ole sitä kenellekään velkaa. Et
poikaystäväillesi, puolisollesi tai
kumppanillesi, et työkavereillesi,
etkä varsinkaan tuntemattomille
miehille kadulla. Et ole velkaa sitä
äidillesi, et lapsillesi, et yhteiskun-
nalle ylipäättään. Kauneus ei ole
vuokra, jota maksat naisena elä-
misestä maailmassa.”*

Tämä vapaasti kääntämäni lainaus on kirjailija, toimittaja ja bloggaaja **Erin McKeanin** käsialaa. Kun taannoin törmäsin siihen, se tuntui valankumouksellisen vapauttavalta ja ilahduttavalta. Tämä reaktio paljastaa paljon, eikä se ole kaunista katsottavaa.

Kauneus on minulle, kolmekymppiselle naiselle, häiritsevä käsite. Kulttuurimme todella on istuttanut meihin – enkä tiedä, keiden kaikkien puolesta puhun – velvollisuuden kauneusihanteiden noudattamiseen. Minäkin olen näiden rakenteiden uhri, vaikka inhoan niitä. Meikkaan, vaikken tiedä miksi. Suhde omaan kehooni on monin tavoin kompleksinen.

On liki mahdotonta saavuttaa sovintoa itsensä kanssa kulttuurissa, jossa median toisintamat mielikuvat pii-

rittävät meitä. Mainoskuvien ja pärjäämisen kulttuurin katse muuttuu omaksi, kriittiseksi katseeksemme. Salakavalasti opimme, että rakastettavuus merkitsee viehättävyyttä – ja kukapa ei tarvitsisi rakkautta. Ulkonäköpaineet ovat väkivaltaisia ja koko asiavyöhyt masentavan monimukainen.

Ainoa lääke näihinkin haavoihin on tietenkin todellinen rakkaus.

On auttamaton, että minussa on paljon keskeneräistä, rumuutta ja sekasortoa. Kaikki minussa on inhimillistä, vaillinaista ja kesken. Mutta kauneimmillani olen juuri haavoittuvuudessani, en täydellisyydessäni. Olen kauneimmillani silloin kun tarvitsen toista ihmistä ja Jumalaa; silloin kun tunnen itseni pieneksi, rikkinäiseksi ja yksinäiseksi ja tarvitsen lohtua, lepoa ja anteeksiantoa.

Kauneimmillani olen, kun hellyn toisen ihmisen puoleen, silloin kun sydämeni kehottaa minua rukoilemaan toisen ihmisen puolesta ja kun käännyn pois päin väärästä itsekeskeisyydestä.

Väärin on myös kieltää oma ruumiillisuutensa. Ruumiimmehan on Pyhän Hengen temppeli, se on meille ainoa mahdollinen olemus ja paikka kohdata itsemme, Jumala ja maailma. Kehon terveys on mielen terveysttä, itsemme kokonaisvaltaisen hoitaminen ja rakastaminen on Jumalan luomistyön vaalimista. Ja

kuten pyhättöjä on monen näköisiä ja kokoisia, kaikki niistä kelpaavat rukouksen ja jumalanpalveluksen paikoiksi, hiljaisuuden joogan opettajani Heli Harjunpää muistuttaa. ”Ei ole väliä, miltä temppeli näyttää; kunhan siellä on alttari.”

Tämän lehden tema on kauneus, ja aloitin kirjoitukseni ulkonäöstä. Se on surullista, koska olen kristitty ja uskon, että arvoni ihmisenä perustuu ikuisiin asioihin. Mutta juuri näistä kristillistä lähtökohdistani käsin kiitän Jumalaa #metoosta, katson hellyydellä itseäni, muita tyttöjä ja naisia, tulevia tyttöjä ja naisia ja jokaista, jota tämä kärsimys koskettaa. Rukoilen heille vapautta elää ja kasvaa sellaisiksi Jumalan luomiksi ainutlaatuisiksi, kokonaisiksi

ihmisiksi kuin heidät on tarkoitettu, kenenkään häiritsemättä, esineellistämättä ja pienentämättä.

Kirjoittaja on seurakunnan yhteisömuusikko, teologian graduntekijä, feministi ja sinapinsiemen.

POLKU UKINRANTAAN JA RUKOUKSEN KAUNEUTEEN

TEKSTI:
ELINA MALKAVAARA-KALLINEN

Kunnioitetut sinapinsiemenet! Yksi teistä pyysi kirjoittamaan muutosta tänne, sinapinsiementen yhteen pesään. (Luette siis henkilökohtaista kirjettä, ei Ukinrannan yhteisön raporttia.)

Taizéssä, 40 vuotta sitten, kohtasin elävän Jumalan, Rakkauden, ja opin hiljaisen rukouksen. Omenapuukylästä löysin Eskon ja perustimme kotimme Kainuuseen. Meillä oli kolme ihanaa tytärtä, heillä koti-isä ja minulla rakas työ. Silti kaipasın tueksi rukoilevaa yhteisöä; itsekurini ei pitkälle kannu.

Kotiuduın hengellisen matkakumppanuuden ryhmään, kävimme Mor

backan paratiisiviikoilla koko perhe. Kun lapset lähtivät opiskelemaan

eikä työuraa enää ollut paljon jäljellä, ehdotin Eskolle, että muuttaisimme yhdessä Ukinrantaan (kunhan saisimme ottaa pikku koiramme mukaan).

Vuonna 2017 elämämme meni rikki. Koira kuoli. Esko sairastui ja kuoli. Jäin eläkkeelle, ja tyhjä koti oli surua täynnä. En tiennyt, mitä varten olisin.

Viime vappuna tulın viikoksi Ukinrantaan. Löysin kappelista rakkaat ikonit ja psalmit, katselin telkkien soidinta ikkunan alla, kaivoin maata puutarhassa, nauroimme. Minun on aina ollut vaikea tehdä päätöksiä,

mutta nyt solahdin aloilleni kuin sorsa Ukkijärveen. Minulle se oli ja on ihme, Jumalan lahja.

Vajaan vuoden olen nyt kulkenut Kajaanin ja Kangasalan väliä, tuonut perennoja (omaa puutarhaa ei vain voi hylätä), vaatteita ja kirjoja ja keskustellut yhteisön jäsenten kanssa. Puhun itsestäni jo asukkaana, vaikka virallisesti olen vasta koeajalla. (Ei tähän kotiin noin vain tuppauduta. On hyvä, ettei mitään muuteta äkisti, väkisin.)

Meitä vakituksia on nyt kuusi, erilaisia ihmisiä, noin 40-80 -vuotiaita. On luterilaisen kirkon pappeja, meteorologi, martta, anglikaani britti, fransikaani tertiääri ja monenlaista muuta. Jotkut käyvät kokopäivätyössä talon ulkopuolella, jotkut osallistuvat säännöllisesti hetkiroukousiin, jotkut rakentavat puutarhaa ja monet lukevat ja kirjoittavat. Isäntäparina työskentelevät Maria ja Robin King. Opettelemme elämää yhteisössä, eikä siinä varmaan koskaan tule valmiiksi. Jotkut ulkopuoliset tuntuvat luulevan, että yhteisö olisi yhtä auvoa, mutta eihän se niin ole. Me kun olemme ihmisiä.

Rukous on vieläkin ihmeellisempää kuin luulin. Ennen yritin päivittäin lukea Taizén ehdottaman raamatunlauseen, ja usein saman tien unohdin. Nyt istun kappelissa puolitoista tuntia päivässä. Istun, itsekurin ja yhteisön tähden, vaikka en useinkaan osaa rukoilla. Ja yhä uudelleen

tapahtuu ihme! Pieni yksityiskohta hiljaisuudessa, virren sävel, Pyhän Hengen vihreänä hulmuava viitta ikonissa tai avautuva neilikka puhuttelee. Jumalan todellisuus lävistää arjen.

Tervetuloa käymään! Kangasalan seurakunnan nettisivuilla lupaamme, että tiistaista lauantaihin rukoushetkiä pidetään kolmesti päivässä. Keskiviikkoisin tarjoamme myös iltapalaa. Soittakaa Marialle, jos haluatte tulla pitemmäksi aikaa. Alakerrassa on tilaa yövieraille, ja varsinkin kesällä tarjolla on monenlaista talkootyötä. Helmikuun 22. päivä meillä on viini- ja virsi-ilta, ja maaliskuussa Sinapinsiemen vastaa Tuomasmessusta Pispalan kirkossa; silloin kolehti kerätään Manipurin Kiitoksen talon tukemiseen.

Kirjoittaja on osa Ukinrannan yhteisöä

MAAILMA TASKUUN

TEKSTI JA KUVAT: SINIKKA
VUENTO

Näin vain taas kävi. Vaikka olimme vakaasti päättäneet välttää lentomatkoja ja keskittyä lähialueiden matkailuun, tulimme varanneeksi tammi-kuun alkupuolelle matkan Madeiralle.

Omaatuntoa hieman lepytti, että tämä kahdeksas reissumme oli ehkä paras kaikista saarelle tekemistämme. Sää oli koko viikon mitä suotuisin, lämmin ja aurinkoinen, minkä ansiosta saatoimme hyödyntää koko saaren patikointiverkostoa. Normaalisti alkuvuodesta pohjoisessa ja

sisämaassa sataa niin paljon, etteivät kävelyretket siellä onnistu.

Hotellimme sijaitsi jyrkässä vuorenrinteessä hieman keskustan ulkopuolella. Parvekkeella olimme katseilta suojassa, edessä kukoisti pieni puutarha. Alapuolella Atlantin aallot synnyttivät rannan pikkukivissä rauhallisenkin merenkäynnin aikana komean kuminan.

Villikukkia ja tunteita

Viime kerralla meiltä jäi kulkematta matka Marocosista Camanchaan, joten otimme sen nyt oitis

ohjelmaan. Levada seuraili asutusta, joka oli paikoin aika räjähtänyt. Vastaan tuli koiran paimentamia vuohia. Muuten saimme tallustella aika lailla itseksemme.

Puolivälissä reittiä oli kahvila, johon pelmahti oppaan johdolla saksalaisporukka. Katsoin säälien rouvien epämukavia kenkiä ja toivoin mielessäni, etteivät retkeläiset noudattaisi oppaan kehotusta nauttia ponchaa (paikallista pontikkaa). Sen verran jyrkkiä paikkoja oli heilläkin edessä.

Levada Castelejo pohjoisrannikolla oli sen sijaan rauhallinen reitti keskellä maaseutua. Se seurailee laakson reunaa ja alhaalla virtaavaa puroa, jonka latvoille asti opaskirja neuvoi menemään. Päätepiesteestä olisi voinut jatkaa maastopolkua pitkkin, mutta ensin olisi pitänyt ylittää kivikkoinen puronuoma. Se oli elä-

keläisille liian suuri haaste, joten palailimme takaisin entisiä jälkiämme.

Käytyämme pöyristymässä Cabo Giraon jyrkänteen 500 metrin pudentusta mereen jatkoimme saaren eteläosaan Tabuan laaksoa kiertävälle Levada Novalle. Se reitti oli myös uusi tuttavuus. Levadaa reunustivat siniset elämänlangat ja oranssit krassit ja kehäkukat. Poimimme niitä puoliksi tyhjentyneeseen vesipulloomme ja kuvittelimme mielessämme maaliskuista väriloistoa.

Yksi matkan mielenkiintoisimmista kokemuksista oli noin puolen kilometrin tunneli Encumeadan lähellä olevalla Levada Nortella, joka on viitoitettu Folhadaliin. Olimme varustautuneet tasku- ja otsalampuilla, mikä olikin tarpeen pilkkopimeässä, matalassa tunnelissa. Päädyimme ihmeellisen vehreään notkelmaan, johon ylhäältä

vuorelta ryöppysi vuolas puro. Paikka oli kuin Vernen elokuvasta. Opaskirja kuitenkin kehotti kääntymään takaisin. Edessä olevat tunnelit eivät näyttäneetkään kovin turvallisilta.

Luostarin salaisuudet

Pääsimme Funchalissa käymään myös Santa Claran luostarissa. Luostarin rakennutti Madeiran valloittajan Zarcon poika vuosina 1492-1497. Se on ollut avoinna yleisölle vasta muutaman vuoden. Nykyään luostarissa toimii myös lastentarha.

Meidän nauravainen ja vilkkaasti elehtivä oppaamme tuntui pyytelevän anteeksi luostarin pahamaineista historiaa. Aatelisperheet lähettivät nimittäin esikoistytärensä luostariin, useimmiten vastoin tytön omaa tahtoa. Syy saattoi olla puhtaasti taloudellinen. Kaikille perheen tyttäriille ei riittänyt myötäjäisiä. Tytöt olivat luostarin portin sulkeuduttua käytännöllisesti katsoen vankeja. Perhe näki heidät vain kappelin parvekkeen kaltereiden takaa luostarin kirkossa käydessään. Katsekontaktiaan ei suvaittu.

Jos sukulaiset halusivat viedä tyttärelle tavaroita, esimerkiksi ruokaa, heidän täytyi laittaa paketti kappelin eteisessä olevalle pyörivälle levyille. Huoneessa oleva nunna sai pakeittinselleen pyöräyttämällä levyä.

Santa Claran luostariin liittyy myös legenda, jonka mukaan nunnat

pakenivat salakäytävää pitkin Curral das Freiraasiin (Nunnalaaksoon), kun tuhatpäinen merirosvojoukko hyökkäsi saarelle vuonna 1566.

Kierroksen jälkeen tunsin itseni hiukan hölmistyneeksi. Olin portilla empinyt soittokelloa painaessani. Emme kai vain häiritse hartaudenharjoituksia? Ihmettelin myös oppaamme historiaa vähättelevää asennetta ja kauhistuin hänen tapaansa tökkiä sormellaan satoja vuosia vanhoja maalauksia. Olinkohan odottanut jotakin, jota ei enää luostareissa tapaa? Lymyilivätkö luostarin viimeiset yhdeksän nunnaa jossakin kompleksin sisäosissa?

Oppaan hermostuneeseen naurahteluun saattoi tosin vaikuttaa paikalle tullut rakennustarkastajaryhmä, joka synkän näköisenä naputteli luostarin seiniä. Korjattavaa oli silmin nähden. Tuskin remontista selvitäisiin kahden euron pääsymaksuillamme.

Luonnon temppelissä

Madeiran viehätys on siinä, että levadoita pitkin pääsee turistighettojen hulinasta keskelle koskematonta luontoa. Äänimaailma on rauhoittava: kastelukanavien solinaa, lintujen sirkutusta, kirkonkellojen kumeita lyöntejä ja kukkojen kiekaisuja. Vastaan voi tulla vuohia ja kanoja ja vanhoja naisia puu- tai juureskuormaa kantaen. Melkein hävettää kävellä huvikseen poluilla, joiden

käyttäminen on kanta-asukkaille työlästä ja raskasta.

Silti. Monta polkua on vielä tutkimatta.

Lähikylistä kantautuvat kirkonkellojen äänet toivat mieleeni Paimenpojan laulun:

”Nyt metsä kirkkoni olla saa, voi täällä palvella Jumalaa, mun urkuni kauniit soikaa!”

Tämän kirkon katto oli korkealla. Sielu hiljentyi rukoukseen.

Palattuamme Suomeen pääsimme keskelle uskomattoman ihanaa talvimaisemaa. Puiden oksat olivat ras-
kaat tykkylumesta ja aurinko värjäsi taivaanrannan illoin aamuin hentoihin pastellisävyihin.

Automme vuokraaja kyseli lähties-
sämme, miksi emme jäisi Madei-
ralle, kun niin saarta rakastimme.
Mahtoiko hän uskoa, kun kehuim-
me Suomen talvea, sen paukkuvia
pakkasia, syksyn kirpeitä päiviä, ke-
vään hentoa viherrystä ja kesän sie-
dettävää lämpöä.

”Nyt metsä kirkkoni olla saa, voi

täällä palvella Jumalaa, mun urkuni

kauniit soikaa!”

TAIZEN TERVEISET

TEKSTI: MARJA VÄINÖLÄ

Taizén järjestämä nuorten Euroopan kokous oli nyt taas vaihteeksi etelässä eli Madridissa. Siellä julkaistiin veli Aloisin kirje vuodelle 2019, teemana vieraanvaraisuus. Hospitalité. Hospitality.

Heprealaiskirjeen kehoitus on tuttu :

”Älkää unhottako vieraanvaraisuutta, sillä sitä osoittamalla muutamat ovat tietämättään saaneet pitää enkeleitä vieraanaan.”

(Hepr. 13,2)

Kirjeessä annetaan viisi ehdotusta vastavuoroisen vieraanvaraisuuden toteuttamiseksi. Niistä sitten keskustellaan koko vuoden ajan Taizés-sä kokoontuvien ihmisten kesken pienryhmissä.

Vieraanvaraisuutta on koettu ja koetaan edelleen luottamuksen pyhiinvaelluksen jokaisessa kokoontumisessa eri puolilla maailmaa.

Toinen koskettava sana on veli Aloisin rukouksesta veljien oman vuotuisen konsiiliviikon päättyessä, kun hän toteaa : ”Tämän konsiilin, näiden yhdessä elettyjen päivien kautta olet uudistanut ystävällisyyden keskuudessamme.”

Hän käyttää sanaa bienveillance, tai kindness. Miten sen suomentaisi? Ystävällisyys, hyväntahtoisuus, myötämielisyys...

Tervetuloa mukaan suunnittelemaan Tampereen Pispalan kirkossa toteutuvaa päivää Taizessa, joka järjestetään

la 21.9.Tampereella, Pispalan kirkossa

Päivän mittaisen tapahtuman toteutumiseen kaivataan talkooväkeä.

Tiedustelut jussi.holopainen@evl.fi

Kun hän rukoilee että tämä arvokas helmi joka ystävällisyys on, kasvaisi niin veljien välillä kuin koko Kristuksen Kirkossa, jotta kristityt kulkisivat aina lähemmäksi sovintoa ja yhteyttä.

Kun Kirkko säteilee Kristuksen ystävyyttä, hyväntahtoisuutta, se julistaa Evankeliumia ja täyttää tehtävänsä, missiotaan. Se heijastaa ystävyyttä ja myötätuntoa köyhimmille, ulkopuolelle jätetyillä, siirtolaisille... ja koko luomakunnalle.

Ja vielä: ”Auta meitä huomaamaan ne, jotka eivät löydä paikkaansa omassa seurakunnassaan, paikalliskirkossaan.”

*Kirjoittaja on Ranskassa asuva
Sinapinsiemen, jonka vierailut
Taizéssa eivät vielä ole loppuneet.*

KOMIN KIRJE YSTÄVILLE TAMMIKUUSSA

KÄÄNNÖS JA KOMMENTIT:
ELINA MALKAVAARA-KALLINEN

Rakkaat ystävät,
vaikka vuodenvaihdemeni jo, haluan toivottaa teille kaikille Onnellista uutta vuotta!

Olen pahoillani siitä, etten voinut kirjoittaa teille ajoissa toivottaakseni iloista joulua tai Onnellista uutta vuotta. Se johtui sitoumuksestani kirkon työhön. Saarnasin useissa jumalanpalveluksissa...oman kirkkoni lisäksi minut oli kutsuttu neljään muuhun kirkkoon. Oli hyvä voida tehdä osuutensa Jumalan kunniaksi ja täyttää ihmisten toiveet.

Toisaalta se aiheutti stressiä; minulla ei kirjaimellisesti ollut yhtään omaa aikaa. Vihin myös kaksi pariskuntaa kylän kirkossa, jälkimmäisen viime viikon tiistaina, joten nyt minulla on hiukan vapaata. Toisinaan on niin rentouttavaa olla vapaa!

Olen monta kertaa sanonut Kymille, että ansaitsisin tauon. Mutta niin kuin tiedätte, pastorin työ on sellaista, että siinä ei näytä olevan taukoja...varsinkaan kyläkirkossa.

Vaikka joka kerran kirjoitankin teille myöhässä, muistan aina teitä rukouksissa ja ajatuksissa. Voin myös koko ajan tuntea esirukouksenne ja siunauksenne. Niistä ammennan voimaa. Toisinaan joudun tekemään vaikeita ja vakavia päätöksiä, ja siksi pyydän teitä edelleen kantamaan minua rukouksessa.

Opiumin kasvatus rehottaa villinä tällä alueella. Sillä on ollut hyvin kielteinen vaikutus ihmisiin, erityisesti nuoriin. Kirkon järjestämä lyhyt nuorisoleiri tai asian mainitseminen saarnassa joka sunnuntai näyttävät vaikuttavan hyvin vähän.

Olen puhunut tätä viljelyä vastaan niin paljon perustellen sitä kristityn moraaliin ja terveyteen liittyvillä ongelmilla. Sen lisäksi, että opiumin käyttö huumeena on tuhoisaa, pelkästään työskentely opiumipellolla on terveydelle haitaksi...se aiheuttaa esimerkiksi keskenmenoja.

Kuitenkin rahalla on ihmisiin suuri voima. Mikään saarnaamisen, varoitusten tai taivuttelun määrä ei näytä muuttavan heidän ajattelutapaansa. Ja vielä vaikeammaksi sen tekee se, että kapinalliset ryhmät (armeijan kapinalliset) julistivat, että kuka hyvänsä yrittää estää opiumin kasvattamisen, tulee kokemaan kauden kauheat seuraukset.

Tunnen itseni niin avuttomaksi, kun tämä yhteiskunnan sairaus vahingoittaa nuorisoa, jota pastorina palvelen. Olen pyytänyt neuvoa ja rukoustukea monilta ystäviltä, mutta voin tehdä niin vähän.

Tämän kaltaisissa tilengteissa muistan arkkipiista Oscar Romeron elämää ja työtä. Vanhemmat veljeni neuvovat, että koska yksi ihminen voi tehdä niin vähän, minun pitäisi rajoittaa työni kirkon saarnatuoliin ja odottaa Jumalan väliintuloa. Jossain määrin olen samaa mieltä mutta sitten kysyn itseltäni...johdatatko Jumala meidät paikkaan tai asemaan, jossa voisimme auttaa, ja olettaa meidän vain odottavan Hänen puuttumistaan asiaan?

Olen kokenut, että minun täytyy vähintäänkin puhua opiumin kasvattusta vastaan, vaikka se on ainoa, mitä voin tehdä. Elämässä ei tapahdu yhteensattumia. Tunnen että Jumala toi minut Taizéhen (luottamuksen pyhiinvaellukselle, erityisesti nuorten tähden). Ei ollut sattuma, että tulin Suomeen.

Siitä alkaen luottamuksen pyhiinvaetus on meidän välillämme rakentunut tiili tiileltä, kappale kappaleelta. Tiedän että yhteistyömme riippuu kokonaan Luottamuksesta, ja se että autatte Luottamuksesta käsin saa nyt aikaan konkreettisia tuloksia.

Ystävät, uusi vuosi on alkanut. Me aloitamme uutta kouluvuotta Kiitos Innin lasten kanssa, ja siihen sisältyy jännittäviä tulevaisuuden näkymiä. Tänä vuonna kaksi lapsista päättää lukion. He kirjoittavat päättöskokeensa helmikuussa.

Viranomaiset ovat määränneet opiskelijoille pakollisen kahden kuukauden intensiivisen ja hyvin kalliin valmennuksen koulun asuntolassa. Nuoret ovat asuneet koulussa tammi-kuun alusta alkaen ja näin jatkaa helmikuun loppukokeisiin asti. Jos he läpäisevät tutkinnon...silloin työntekijä konkreettisena tuloksena neljä nuorta on valmistunut lukiosta. Ilman teidän apuunne se ei olisi ollut mahdollista.

Tänä vuonna, siinä toivossa että uusi makuusali tulee valmiiksi, olemme päättäneet ottaa viisi uutta lasta... nuorin heistä on vasta nelivuotias. He ovat kaikki orpoja ja tulevat Manipourin kauimmaisesta kolkasta... minäkään en ole käynyt siellä. Jos pystymme kylliksi tukemaan heitä, meillä tulee asumaan lapsia jo neljästä eri Manipurin heimosta. Se on kaunista (tosin myös haasteellista), sillä he puhuvat eri kieliä ja heillä on erilaiset kulttuurit.

Jos emme laske mukaan kahta, jotka päättävät lukion, meillä tulee olemaan yhteensä 17 lasta. Se on huikeaa. Luulen että emme ainakaan ensi vuonna ota taloon uusia lapsia. Jos kouluun kirjautuminen onnistuu, lapset aloittavat opintonsa helmikuussa. Tavallisesti kouluvuoden alku aiheuttaa paljon menoja, kuten kirjautumismaksut, kirjat ja koulupuvut.

Esikoispoikani (neljävuotias, huomauttaa kääntäjä) asuu luonani kotikylässäni ja aloittaa koulunkäynnin täällä. (Kyläkoulun perusti isäni, mutta hänen jäätyään eläkkeelle koulu on ollut hyvin huonossa kunnossa. Tämä peruskoulun ala-aste toimii hallituksen alaisena, hallitus nimittää opettajat, mutta oppilaita on hyvin vähän, tuskin 25.) Poikani on innoissaan koulun alkamisesta. Kym ja nuorempi poikamme asuvat Kiitos Innissä.

Ystävät, joulukuussa saimme pake-tin, joka oli täynnä koulureppuja, koulusukkia, lyijy- ja kuivamustekyniä ja pelivälineitä. Haluamme kiittää kaikkia, myös Elinaa, joka vastasi sen lähettämisestä. Pyydän anteeksi että en aikaisemmin kiittänyt siitä. Toivon että annatte vikani anteeksi...

Lopuksi haluan vielä uudelleen toivottaa teille kaikille Onnellista, tervettä ja menestyksellistä uutta vuotta. Siunatkoon Jumala teitä yhä edelleen työssänne ja toimissanne.

Rakkain terveisin, rukouksessa
Kom

(Yhtään pakettia ei Kiitoksen taloon mene ilman monien ihmisten myötävaikutusta. Kiitos koulutarvikkeista, frisbeekiekoista ja osallistumisesta lähetyskuluihin! Yhdeksänkiloisen paketin lähettäminen maksoi yli 90 euroa, ja sen matka kesti toista kuukautta. On aina ilo kuulla, että lähetys on mennut perille.

Huom. Elina Malkavaara-Kallinen)

SISÄINEN KAUNEUS

TEKSTI: SOILI JUNTUMAA

Serafim Seppälä on ortodoksimunkki ja systemaattisen teologian ja patristiikan professori Itä-Suomen yliopistossa sekä tuottelias kirjailija. Jumala on kauneinta mitä ajatus voi lähestyä, hän sanoo. Olen poiminut hänen syvällisestä kirjastaan joitain ajatuksia, mitkä resonoivat omien ajatusteni kanssa. Hänen mukaansa uskonnollisuus on eräänlainen kauneusjärjestelmä. Uskonnot välittävät kauneutta maailmaan ja lähentävät ihmisiä kauneuteen.

Kauneus ei ole vain pintaa tai koristetta. Serafim Seppälä käsittelee kauneutta aatehistoriallisesti alkaen Platonista ja kirkkoisista. Kauneus Raamatussa oli erityisen mielenkiintoista luettavaa. Vanhan testamentin Jaakob-kertomuksen Raakel edustaa ulkonaista kauneutta, Leea sisäistä, filosofoi Filon Aleksandrialainen, Jeesuksen aikalainen. Kauneus, kirkkaus ja suloisuus ovat synonyymeja Jumalasta puhuttaessa.

Jumala loi maailman hyväksi eli kauniiksi. Kauniista äänestä puhutaan esim. Laulujen Laulussa. Toisaalta kaikki maallinen kauneus on vain varjo jumalallisesta kauneudesta. Kaikki todellinen kauneus on sisäistä.

Kauneus pyrkii myös tekemään kärsimyksen siedettäväksi sen vastavoimana. Kauniin kukan näkeminen voi lieventää ihmisen kärsimystä äärimmäisissäkin oloissa. Kirkkotaide kaikissa muodoissaan heijastaa tavasta maan päällä, jumalallista kauneutta. Ortodoksista kirkkoa runsaine ikonimaalauksineen on sanottu kauneuden kirkoksi.

Kauneuden kokemisessa ja hengellisessä kontemplaatiossa on psykologisesti jotain hyvin samanlaista. Kaunis sävellys tai kaunis maisema voi hurmata kun Jumalan kosketus. Moni nykyajan maallistunut ihminen voi kauneuden kokemisessaan olla lähempänä Jumalaa kuin aavistaakaan, kirjoittaa munkki Serafim. Hän päättää aatehistoriallisen kirjansa epilogilla Kaunis hetki. Hän kirjoittaa:

”Kauneus ei kuitenkaan rajoitu tällaisiin kiteytymiin. Kaiken edellä kirjoitetun valossa täytyy olla niin, että kauneuden ilmaa voi hengittää myös ruutukaavan harmaissa asuinkuutioissa, jopa byrokratian sokkeloissa. Mutta se vaatii harjoitusta”

SINAPINSIEMEN RY

Sinapinsiemen ry on vuonna 1979 perustettu kristillinen järjestö. Sinapinsiemen ry rohkaisee etsimään Raamattuun pohjautuvaa kristillistä elämäntapaa, jossa on tilaa rukoukselle, vuorovaikutukselle ja yhteisöllisyyden kautta toteutuvalle lähimmäisenrakkaudelle. Tähän elämäntapaan liittyvät myös luomakunnan kunnioittaminen ja ekumenia. Näiden arvojen kautta ja kolmiyhteiseen Jumalaan sitoutuen Sinapinsiemen ry tarjoaa vaihtoehdon yhteiskunnassamme ilmenevälle kulu- ja kilpailukeskeiselle elämäntavalle. Sinapinsiemen ry toimii myös yhteydenpitäjänä niiden suomalaisten kesken, jotka ovat saaneet vaikutteita ranskalaisesta Taizén ekumeenisesta luostariyhteisöstä.

Kansainvälinen toiminta

Sinapinsiemen ry hoitaa Suomessa kummilapsitoimintaa yhteistyössä Intian Gujarattissa toimivan Education Sponsorship Programmen kanssa. Kummina voi tukea sikkäläisen alkuperäisväestön eli Adivasiens lapsia saamaan koulutusta järjestön ylläpitämissä sisäoppilaitoksissa. Kummilapsen koulutuskustannukset ovat 200 euroa vuodessa.

Sinapinsiemen ry on tukenut stipendein joitakin kehityksmaan köyhiä opiskelijoita myös korkeakouluopinnoissa. Yksi näistä on pastori Kom, joka on perustanut lastenkodin kotiseudulleen Intian Manipuriin. Tätä hanketta yhdistys on ollut tukemassa ja avustamassa.

Sinapinsiemen etsii uusia toimijoita

Yhdistyksessämme on tällä hetkellä noin 300 jäsentä. Ukinranta on yhdistyksen tulisija, joissa on tilaa avoimuuden, fransiskaamisen ilon, huolettomuuden ja hiljaisuuden hetkille. Vaalimme yhteisöllistä ja yksinkertaista elämäntapaa ja ekologisen vastuun kantamista Taizen hengessä. Julkaisemme neljä kertaa vuodessa ilmestyvää Sinapinsiemen-lehteä, jossa pohdimme yhdistyksellemme tärkeitä teemoja. Toimintaa rytmittää yhdistyksen sähköpostilista, jonne voi liittyä laittamalla sähköpostia sihteerille:

sihteeri@sinapinsiemen.fi.

Tarvitsemme toimintaamme myös uusien jäseniemme tukea ja osallisuutta. Olet lämpimästi tervetullut mukaan!

Haluamme yhdistyksenä olla ja toimia niin, että se resonoi meissä jäsenissä, kiinnostaa ja synnyttää uutta. Miten rakentaa tätä monimutkaistuvaa maailmaa yhdessä, Kristusta kuunnellen? Yhdistyksessä toimii parhaillaan 6 työryhmää, joihin tarvitsemme jäsentemme osallisuutta ja osaamista.

Kustannustoimintaryhmä

Työryhmä on herätellyt eloon Sinapinsiemenen kustannustoimintaa. Tarkoituksena on julkaista jäsenten omia tekstejä ja kääntää mm. Taize-kirjallisuutta. Mukaan? Ota yhteys puheenjohtaja Juha Leinoseen: puheenjohtaja@sinapinsiemen.fi.

Tiedotusryhmä

Työryhmä tiedottaa Sinapinsiemenen toiminnasta eri kanavia pitkin. Haluatko olla mukana suunnittelemassa kampanjoita? Ota yhteys tiedottaja Teija Liukkoon: tiedottaja@sinapinsiemen.fi

Lehden toimituskunta

Sinapinsiemenen lehden toimituskunta keskustelee lehden teemoista ja kirjoittajista sähköpostilla: moni toimituskuntalainen myös kirjoittaa lehteen itse. Mukaan? Ota yhteys: ella.luoma@outlook.com

Kansainvälinen diakoniar ryhmä

Työryhmä pitää yllä yhteyksiä erityisesti Intiaan, Komiin ja ESP-ohjelmaan. Mukaan? Ota yhteys kummisihteeri Anneen: kummisihteeri@sinapinsiemen.fi

Retriittiryhmä

Työryhmä ylläpitää Sinapinsiemenen retiittitoimintaa ja hiljaisuuden viljelyä. Mukaan? Ota yhteys: soili.juntumaa@gmail.com.

Taize-ryhmä

Työryhmä pitää yllä Sinapinsiementen Taize-yhteyttä. Mukaan? Ota yhteys: krikallinen@gmail.com.

Tarkempia tietoja yhdistyksestä saat kotisivuiltamme: www.sinapinsiemen.fi

Julkaisija:

Sinapinsiemen ry
(perustettu 1979)

Päätoimittaja:

Ella Luoma
puh. 040 5190516
ella.luoma@outlook.com

Taitto:

Ella Luoma
ella.luoma@outlook.com

Kuvat joissa ei ole mainintaa ovat CC0 Public Domain lisenssin alaisia ja pääosin internet sivulta: www.pixabay.com

SINAPINSIEMEN

Tilaukset tai osoitteenmuutokset:

Saija Kainulainen
sähköposti: sihteeri@sinapinsiemen.fi
TAI tekstiviesti: 050-5254635
Lehti ilmestyy neljä kertaa vuodessa. Lehti on yhdistyksen jäsenmaksun maksaneille ilmainen.

Painopaikka:

Kopio Niini Oy, Helsinki 2013
ISSN 1239-5889

Lehden palautusosoite:
Sinapinsiemen ry
Ella Luoma
Vuorenpeikontie 5 A 80
00820 Helsinki

Itella Green